

Köszönjük neked Uram, hogy adtál barátokat!

Akik 2005-ben érettségiztek...

Paksa Péter, Sallai Zsolt, Kálnai Balázs, Maier-Kranitz Gergő, Müller Márton, Varga Viktor Sándor, Varga Benedek, Lipusz Krisztián, Kovács Gábor, Geiszelhardt Márton, Zseli Máté, Kovács Ervin, Imre Kornél, Tóth Magor, Daradics Zsolt, Pék Máté, Huszár Zoltán, Russói András, Bernáth András, Andriská Gábor, Miklós Tamás, Oravec Roland, Párdi Bálint, Fehér Ádám, Csomor Gábor, Lévai Tibor, Arany András, Csehi Sándor, Molnár Ákos, Dér Renátó, Szász Balázs, Hajtman Kornél, az itt felsorolt ferences öregdiákok – akik 2005-ben érettségiztek Ámosz atya osztályában – mérnökök, orvosok, egészségügyi dolgozók, jogászok, gazdasági és üzleti szakemberek, tanárok, informatikusok és rendőrök a szürke hétköznapokban. 2015. augusztus 7-től 9-ig letettük foglalkozásainkat otthon, sőt még öregdiák mivoltunkat is, hiszen erre a hétvégére újra igazi ferences diákokká váltunk, és beköltöztünk Alma Materünk egyik nagyhálójába. Így ünnepeltük tízéves érettségi találkozásunkat.

A találkozó különösen örömteli volt, hiszen osztályfőnökünk és prefektusunk, *P. Hajas Ámosz* atya is eljött egészen Kárpátaljáról, hogy velünk ünnepeljen. A hatalmas forráság ellen a kripta hűse védett meg, ahol szentmisénket tartottuk. A prédikáció kiindulópontja is a sírkamra volt, valamint egy személyes élmény. A konklúzió pedig: a világ maga is egy kripta, ahol a sötétben botorkálunk, célunk, hogy megtaláljuk a kijáratot, aki nem más, mint Krisztus. „*Én vagyok a kapu. Aki rajtam keresztül megy be, üdvözüül...*” (Jn 10,9) Ehhez kapcsolódott Lévai Tibor osztálytársam könyörgése, aki hálát adott azokért a mécsesekért, akik ebben a kriptában nekünk világítottak, és mutatták az utat a kijárat felé.

Az osztályfőnöki óra nagyon jól sikerült. Ámosz testvér mindenkinek három kérdést tett fel, melyek a munka, otthon és a szerelem témáját járták körbe. Utolsó kérdésére válaszként mindenkinek egy tanulságos pozitív vagy negatív kimenetelű történetet kellett elmondania, amely megtörtént vele az elmúlt öt évben.

Az óra után Ámosz testvér visszaindult Kárpátaljára, mi pedig fényképeket nézegetve elevenítettük fel a múltat, közben folytattuk magunk hűsítését, immáron nem kívülről, hanem belülről. A vacsora után fociztunk egyet, úgy, ahogy régen (a színvonal és a tempó nem változott), majd visszatérve éjszakába nyúlóan beszélgettünk.

Vasárnap ebéd után mindenki ismét öregdiákká változott, és elindult a maga útjára. A 31 fős osztályból 22-en voltunk...

Köszönöm neked Uram, hogy adtál barátokat, akikkel együtt tapogatózunk a kripta sötétjében. Köszönöm Neked hangjukat, amelyek a kapu felé terelnek, köszönöm Neked kezüket, amivel felemelnek, ha elesem. Köszönöm Neked, hogy megvárnak, ha lemaradok. Köszönöm, hogy együtt mehetünk Feléd.

Hajtman Kornél (2005/B)